

## N:o 2.

Af herr **A. V. Ljungman**, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med anhållan om förslag till en särskild, på förordningen om allmänna bevillningen icke hvilande kommunalskattelag.

Uti regeringsformens 57 § lyder det 1866 tillfogade andra stycket sålunda: »Huruledes särskilda menigheter må för egna behof sig beskatta, bestämmas genom kommunallagarne, hvilka af Konungen och Riksdagen gemensamt stiftas»; men, i stället för att man i öfverensstämmelse med detta lagbuds innebörd borde åvägabragt en särskild af Konungen och Riksdagen gemensamt stiftad kommunalskattelag, har man åtnöjt sig med att allt fortfarande bibehålla den äldre anordningen att grunda den kommunala beskattningen på den till staten utgående allmänna bevillningen och derigenom äfven ett mycket betydande hinder emot önskliga reformer i fråga om icke blott beskattningsväsendet, utan äfven den på detta hvilande rösträtten både i kommunala angelägenheter och vid riksdagsmannaval.

Då kommunalskatten är den i regeln långt större, mer tryckande och för folket viktigare direkta skatten, är det helt visst äfven lämpligt, att den får hvila på egen, efter de kommunala förhållandena afpassad grund i stället för på en med annat syfte och med hänsyn till helt andra förhållanden upptagen statsskatt sådan som den allmänna bevillningen. Genom erhållandet af en särskild, af Konungen och Riksdagen gemensamt stiftad, fullständig kommunalskattelag skulle man dessutom vinna större säkerhet icke blott för mera lämplighet och rättvisa, utan äfven för en tillräckligare fasthet i den kommunala beskattningen, än då densamma, såsom nu är förhållandet, grundas på en för

annat ändamål afsedd förordning, som kan af Riksdagen allena ändras och i sjelfva verket fastställas för blott ett år i sänder.

Allmänna bevillningen åter bör tydligen, om den på bästa sätt skall motsvara sin bestämmelse, anordnas på sådant sätt, att den kommer att utgöra en alldeles fristående skatt för sig, så att den med hänsyn blott till statens egna, mer allmänna kraf kan fastställas utan någon som helst hänsyn till den kommunala beskattningen. Detta hindrar emellertid icke, att man för allmänna bevillningens debiterande kan, om sådant pröfvas lämpligt, begagna den för kommunalbeskattningen gjorda upptaxeringen af fast egendom och inkomst, ehuru naturligen en sådan möjlighet icke innebär, att man i bevillningsförordningen icke kan fastställa egna bestämmelser äfven för taxeringen.

I England har den kommunala beskattningen sedan gammalt och i Preussen sedan 1893 grundats på egna, från de direkta statsskatterna skild skatter, och lider det intet tvifvel, att allt fler stater komma att reformera sitt kommunala skatteväsende i den af England och Preussen angifna riktningen.

På grund af hvad sålunda anförts, får jag alltså hemställa,

det Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse anhålla, att Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och till Riksdagens antagande framlägga ett förslag till en särskild, på förordningen om allmänna bevillningen icke hvilande kommunalskattelag.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

*Axel Vilh. Ljungman.*